

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Limet Group s.r.o.**, se sídlem Branická 213/53, Praha 4, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 5. 2017, č. j. JMK 66828/2017, a ze dne 7. 6. 2017, č. j. JMK 82688/2017, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2018, č. j. 73 A 8/2017 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost proti **v ý r o k u I.** rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2018, č. j. 73 A 8/2017 - 34, **se o d m í t á .**
- II. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2018, č. j. 73 A 8/2017 - 34, **se ve v ý r o c í c h II., III. a VI. z r u š u j e** a věc **se** v rozsahu tohoto zrušení **v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- III. Kasační stížnost proti **v ý r o k ů m IV. a V.** rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2018, č. j. 73 A 8/2017 - 34, **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byly výrokem I. podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), věci vedené u krajského soudu

pod sp. zn. 73 A 8/2017 a sp. zn. 73 A 14/2017 spojeny ke společnému projednání a nadále vedeny pod sp. zn. 73 A 8/2017. Výroky II. a III. bylo podle § 76 odst. 1 písm. c) a § 78 odst. 3 a 4 s. ř. s. zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 11. 5. 2017, č. j. JMK 66828/2017 (dále jen „rozhodnutí stěžovatele 1“), a rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 17. 1. 2017, č. j. ODSČ-34647/16-27 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí 1“), a věc byla vrácena stěžovateli k dalšímu řízení. Výroky IV. a V. bylo podle § 76 odst. 1 písm. c) a § 78 odst. 3 a 4 s. ř. s. zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 7. 6. 2017, č. j. JMK 82688/2017 (dále jen „rozhodnutí stěžovatele 2“), a rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 21. 2. 2017, č. j. ODSČ-34349/16-26 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí 2“), a věc byla vrácena stěžovateli k dalšímu řízení. Výrokem VI. bylo rozhodnuto, že je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 6 000 Kč.

[2] Rozhodnutím stěžovatele 1 bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí 1, podle něhož se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobkyně jakožto provozovatelka vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, jelikož řidič, jehož totožnost nebyla správnímu orgánu známa, vozidlem tovární značky BMW, RZ X, dne 21. 5. 2015 v 8:52 hodin neoprávněně zastavil na pozemní komunikaci v ulici Klatovská 12 v Brně, čímž porušil § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Rozhodnutím stěžovatele 2 bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí 2, podle něhož se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobkyně jakožto provozovatelka vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, jelikož řidič, jehož totožnost nebyla správnímu orgánu známa, vozidlem tovární značky BMW, RZ X, dne 26. 11. 2015 v 8:12 hodin neoprávněně zastavil na pozemní komunikaci v ulici Nováčkova 51 (naproti) v Brně, čímž porušil § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[4] Krajský soud vytkl správním orgánům dva nedostatky. Dospěl k závěru, že pochybily, jestliže v rozporu s § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu nevedly společné řízení. Podmínky pro to byly splněny, jelikož se jednalo o dva správní delikty podle § 125f zákona o silničním provozu téže provozovatelky vozidla, o nichž byl příslušný vést řízení Magistrát města Brna (dále též „prvostupňový správní orgán“). Ten dokonce vedl obě řízení po určitou dobu souběžně, přičemž úkony činily tytéž úřední osoby (např. výzvy provozovateli vozidla k uhrazení určené částky byly vydány ve dnech 11. a 12. 1. 2016, výzvy k podání vysvětlení dne 22. 2. 2016 a oznámení o zahájení správního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla ve dnech 6. a 14. 6. 2016). Pouhé porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu nelze považovat za vadu řízení, jež by mohla mít vliv

pokračování

na zákonnost správního rozhodnutí, jestliže by z navazujícího rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání sankcí při souběhu správních deliktů (rozsudek ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 - 62, č. 2248/2011 Sb. NSS). To však správní orgány v prvostupňovém rozhodnutí 2 a rozhodnutí stěžovatele 2 zcela pominuly, přičemž žalobkyně se pozdějšího správního deliktu dopustila dne 26. 11. 2015, tedy ještě předtím než jí bylo oznámeno prvostupňové rozhodnutí 1, jde proto o vícečinný souběh.

[5] Krajský soud zároveň dospěl k závěru, že popis skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí 2 nebyl dostatečný, aby bylo možné zabránit jeho záměně s jiným skutkem. Skutková věta, podle níž došlo k neoprávněnému zastavení (užití chodníku) „*na pozemní komunikaci ulice Nováčkova 51 (naproti) v Brně dne 26. 11. 2015 v 8.12 hodin*“ není z hlediska místa a způsobu spáchání správního deliktu dostatečně určitá. Nelze z ní totiž seznat, ve kterém konkrétním místě k neoprávněnému zastavení došlo. Patrně tím mělo být vyjádřeno místo na protější straně ulice, což by obecně mohlo postačovat, avšak v tomto konkrétním případě je „*naproti Nováčkově 51*“ rovněž vyhrazeno místo k parkování, jež je vyznačené vodorovnou dopravní značkou č. V 10e.

[6] Ostatním žalobním námitkám krajský soud nepřisvědčil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[7] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu v celém rozsahu kasační stížností, jejíž důvody podrazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a navrhl jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Předně namítá, že nedošlo k pochybení, pokud nebylo vedeno společné řízení. Žalobkyně se správních deliktů dopustila v dostatečném časovém odstupu (ve dnech 21. 5. 2015 a 26. 11. 2015) a až po několika měsících od obdržení výzev uvedla odlišné osoby jako řidiče vozidel. Podala pouze blanketní odvolání a ze spisu nebylo možné důvodnost spojení řízení dovodit (ostatně řízení, která měla být spojena, nespecifikovala ani v žalobě). Z právní úpravy nebylo zřejmé, dokdy má správní orgán povinnost vést společné řízení [nyní upraveno v § 88 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů]. O vadu řízení mající vliv na zákonnost by se mohlo jednat pouze tehdy, došlo-li by v důsledku nespojení řízení k uložení sankce v rozporu se zásadou absorpce. Námitku tak lze vznést až v navazujícím (zde druhém) správním řízení. Krajský soud proto neměl žaloby spojit ke společnému projednání, nýbrž žalobu proti rozhodnutí stěžovatele 1 měl zamítnout a vyhovět měl pouze žalobě proti rozhodnutí stěžovatele 2, a to z důvodu uložení sankce v rozporu se zásadou absorpce.

[9] Nesouhlasí též s tím, že by vymezení skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí 2 bylo nedostatečné. Požadavky krajského soudu považuje za formalistické a odchylné od jeho rozhodovací praxe. Neuvedení popisu jednání řidiče nepovažuje za vadu, která by zapříčinila nezákonnost správního rozhodnutí, jelikož předmětem řízení byl správní delikt provozovatele vozidla, nikoli přestupek řidiče. Ve výroku je uvedeno, že skutek je spatřován v neoprávněném zastavení a přestupek nezjištěného řidiče je vymezen zákonným ustanovením. Všechna ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu

odpovídající skutkové podstatě správního deliktu, byla ve výroku uvedena. Jestliže pro neuvedení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu nebylo nezbytné správní rozhodnutí zrušit (rozsudek ze dne 29. 3. 2018, č. j. 9 As 173/2017 - 38), není k tomu důvod ani při neuvedení popisu skutku řidiče.

[10] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a za stěžovatele jedná jeho zaměstnankyně, která má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované podle zvláštních zákonů pro výkon advokacie ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s.

[12] V rozsahu výroku I. rozsudku krajského soudu dospěl soud k závěru, že je kasační stížnost podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. nepřipustná. Tímto výrokem byly věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 73 A 8/2017 a sp. zn. 73 A 14/2017 spojeny ke společnému projednání a kasační stížnost tak směřuje proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení (viz rozsudek ze dne 14. 7. 2004, č. j. 2 Afs 3/2003 - 46).

[13] Ve zbytku jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Soud tedy následně přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu ve zbývajícím rozsahu kasační stížnosti a v rámci zde uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je zčásti důvodná.

[14] Klíčový nedostatek napadených správních rozhodnutí krajský soud spatřoval v tom, že správní orgány o sbíhajících se správních deliktech žalobkyně nevedly společné řízení, a neuložily jí proto v souladu se zásadou absorpce pouze jednu pokutu.

[15] Kasační soud přisvědčuje krajskému soudu, že v projednávané věci byly splněny podmínky pro vedení společného řízení podle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, jelikož se žalobkyně dopustila více správních deliktů podle § 125f zákona o silničním provozu a příslušným k jejich projednání byl Magistrát města Brna. Z obsahu správního spisu soud ověřil, že ačkoli se žalobkyně prvního správního deliktu (viz odstavec [2]) dopustila dne 21. 5. 2015 a druhého správního deliktu (viz odstavec [3]) dne 26. 11. 2015 a prvostupňovému správnímu orgánu byly policií oznámeny dne 29. 9. 2015, resp. dne 7. 1. 2016, byla obě řízení vedena takřka souběžně. Žalobkyně byla vyzvána k uhrazení určené částky přípisů ze dne 12. 1. 2016 [řízení vedené o prvním správním deliktu (dále jen „první řízení“)] a 11. 1. 2016 [řízení vedené o druhém správním deliktu (dále jen „druhé řízení“)], k podání vysvětlení byl řidič označený žalobkyní vyzván přípisem ze dne 22. 2. 2016 (v obou řízeních), oznámení o zahájení správního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla byla vydána dne 14. 6. 2016 (první řízení) a 6. 6. 2016 (druhé řízení) a prvostupňové rozhodnutí 1 bylo vydáno dne 17. 1. 2017, prvostupňové rozhodnutí 2 dne 21. 2. 2017. Zároveň se žalobkyně obou správních deliktů dopustila nejen v období před oznámením

pokračování

rozhodnutí, jímž byla za některý z nich potrestána (tedy před 19. 1. 2017, kdy jí bylo doručeno prvostupňové rozhodnutí 1; srov. rozsudek č. j. 1 As 28/2009 - 62, odstavce 27 až 30), ale dokonce ještě před zahájením obou správních řízení (první řízení bylo zahájeno dne 14. 6. 2016, druhé řízení dne 6. 6. 2016), přičemž „*u deliktů spáchaných do okamžiku zahájení správního řízení je nutno trvat na konání společného řízení*“ (viz rozsudek ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 278/2018 - 87, odstavec 17).

[16] V této souvislosti soud uvádí, že výtky, podle níž žalobkyně až po několika měsících od obdržení výzev k uhrazení určené částky uvedla odlišné osoby jako řidiče vozidel, není pravdivá. Z obsahu správních spisů plyne, že žalobkyně v každém z obou řízení reagovala nejvýše ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy a v obou případech uvedla jako řidiče stejnou osobu (L. H. N., viz č. l. 7 až 11 každého z obou správních spisů).

[17] Vady prvoinstančního řízení mohly být odstraněny v řízení odvolacím, neboť správní řízení tvoří jeden celek a uplatňuje se zásada jednotnosti řízení (§ 89 odst. 2 věta první zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů). Uvedené platí tím spíše, že obě odvolací řízení probíhala v zásadě souběžně (odvolání byla správnímu orgánu doručena dne 3. 2. 2017, resp. 2. 3. 2017, a rozhodnuto o nich bylo dne 11. 5. 2017, resp. 7. 6. 2017). Stěžovatel byl povinen napravit vadu předcházejícího správního řízení, spojit obě věci ke společnému řízení, rozhodnout o nich jedním rozhodnutím a zohlednit mnohost deliktů při ukládání sankce (viz rozsudek č. j. 1 As 278/2018 - 87, odstavec 18).

[18] Stěžovateli lze nicméně přisvědčit, že samotné porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu nelze považovat za vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu, jelikož jde o pouhou procesní cestu vedoucí k naplnění § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, zakotvujícího pro účely trestání sbíhajících se správních deliktů princip absorpce (srov. rozsudek č. j. 1 As 28/2009 - 62, odstavce 26 až 28, 31 a 32; viz též např. rozsudek č. j. 1 As 278/2018 - 87, odstavec 18, nebo rozsudek ze dne 27. 6. 2019, č. j. 1 As 301/2018 - 46, odstavce 17 a 18, a judikaturu tam citovanou). V projednávaném případě však k porušení principu absorpce zjevně došlo, jelikož za každý z obou správních deliktů byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč (celkem tedy 3 000 Kč), avšak horní hranice sazby za správní delikt nejpřísněji postižitelný činí 2 500 Kč [§ 125g odst. 3 zákona o silničním provozu ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu]. Ostatně sám stěžovatel takové pochybení připouští, namítá však, že jeho důsledkem mělo být jen zrušení správního rozhodnutí ve druhém řízení.

[19] Jádrem sporu je tedy otázka, zda vada řízení spočívající v nevedení společného řízení za současného uložení sankce v rozporu se zásadou absorpce je důvodem pro zrušení všech správních rozhodnutí o sbíhajících se deliktech (zde správních rozhodnutích vydaných v prvním i druhém řízení), anebo jen správních rozhodnutích o těch ze sbíhajících se deliktů, o nichž bylo rozhodnuto později (zde správní rozhodnutí vydané ve druhém řízení).

[20] V souladu se zásadou absorpce (tedy přísnější trest pohlcuje mírnější) je účelem společného řízení uložení pouze jedné pokuty, přičemž pro určení její výše se použije sazba

pokuty za správní delikt nejprísnejši postížiteľný (§ 125g odst. 3 zákona o silničnom provozu; srov. tiež např. rozsudek ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, č. 772/2006 Sb. NSS). Zákonná úprava je však neúplná, jelikož (vedle jiného) neřeší, jak postupovat, není-li z jakýchkoli důvodů společné řízení vedeno. Judikatura NSS v této souvislosti dospěla k závěru, že se při správním trestání přiměřeně uplatní principy ovládající souběh trestných činů (viz rozsudek č. j. 1 As 28/2009 - 62, odstavec 28, a tam citovaná judikatura; srov. tiež např. rozsudek ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017 - 62, odstavce 22 až 31). V souladu s nimi nesmí být pachateli trestného činu ani ku prospěchu, ani na újmu, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, proto není pro trestání souběhu trestných činů bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, nýbrž použití absorpční zásady (viz rozsudek č. j. 1 As 28/2009 - 62, odstavec 31).

[21] Spojitost vedení společného řízení a nutnosti aplikace absorpční zásady je tedy i pro oblast správního trestání poměrně volná, společné řízení je „*pouhou procesní cestou, která mimo jiné může vést k naplnění principu absorpce, nejde však o možnost jedinou*“ (viz rozsudek ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 As 116/2017 - 53, odstavec 11). Pokud by proto z navazujících správních rozhodnutí o sbíhajících se správních deliktech bylo uplatnění absorpční zásady patrné, nelze nevedení společného řízení považovat za vadu řízení, která má vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Navzdory tomu, že pro nedostatečný právní základ nelze zrušit předcházející správní rozhodnutí a uložit souhrnný trest, není důvod, proč by správní orgán neměl při ukládání následné sankce přihlížet k sankcím uloženým dříve za sbíhající se správní delikty (srov. rozsudek č. j. 1 As 28/2009 - 62, odstavec 32).

[22] Důsledkem popsaných závěrů je rovněž to, že v pořadí první rozhodnutí o jednom z více sbíhajících se správních deliktů nelze zrušit pouze pro vadu řízení spočívající v nevedení společného řízení, jež by měla za následek porušení absorpční zásady. Tímto rozhodnutím nemůže být při trestání prvního z více sbíhajících se správních deliktů tato zásada porušena, proto nevedení společného řízení (jež by umožnilo princip absorpce naplnit) nemůže být vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Je třeba bezpodmínečně trvat na aplikaci zásady absorpce, nikoli na vedení společného řízení, přičemž i bez vedení společného řízení lze naplnění zásady absorpce docílit. Až v pořadí druhým (popř. dalším) správním rozhodnutím o jiném z více sbíhajících se správních deliktů by správní orgán mohl absorpční zásadu porušit, a to tehdy nepřihlížel-li by k sankcím uloženým dříve za sbíhající se správní delikty. V této souvislosti není rozhodné, kdy byl ten či onen z více sbíhajících se správních deliktů spáchán nebo kdy o něm bylo zahájeno správní řízení, nýbrž okamžik, kdy o něm bylo rozhodnuto.

[23] Pokud by soud ve shora popsaném případě zrušil v pořadí první rozhodnutí o jednom z více sbíhajících se správních deliktů, napravoval by pochybení v procesním postupu správního orgánu, jímž nedošlo ke zkrácení subjektivních práv (viz tiež rozsudek č. j. 1 As 278/2018 - 87, odstavec 22). K tomu však není povolán, jelikož ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s., srov. tiež čl. 90 odst. 1 věta první Ústavy), nikoli právu objektivnímu. Ostatně i krajský soud z obdobné právní úvahy vycházel (především viz

pokračování

odstavec 30 napadeného rozsudku), byť bez bližšího odůvodnění nakonec zrušil správní rozhodnutí v prvním i druhém řízení (viz odstavec 31 napadeného rozsudku).

[24] V projednávaném případě byla žalobkyni v prvním i druhém řízení uložena pokuta ve výši 1 500 Kč (celkem tedy 3 000 Kč). Za sbíhající se správní delikty bylo možné uložit pokutu v zákonné sazbě od 1 500 Kč do 2 500 Kč [§ 125g odst. 3 zákona o silničním provozu ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu]. Správní rozhodnutí v prvním řízení neměl krajský soud důvod rušit, neboť nevedením společného řízení nebyla žalobkyně zkrácena na svých veřejných subjektivních právech (viz odstavce [20] až [23]). Postupoval však správně, pokud zrušil správní rozhodnutí ve druhém řízení, jelikož v důsledku následného uložení pokuty ve výši 1 500 Kč byla žalobkyni za sbíhající se správní delikty stanovena pokuta v celkové výši 3 000 Kč, tedy ve výši přesahující horní hranici sazby za správní delikt nejpřísněji postižitelný, čímž zjevně došlo k porušení zásady absorpce.

[25] V části týkající se správních rozhodnutí v prvním řízení (v rozsahu výroků II. a III.) tedy kasační soud rozsudek krajského soudu zrušil. V dalším řízení krajský soud, vázán shora uvedeným právním názorem, věc v tomto rozsahu (opětovně) projedná v mezích uplatněných žalobních bodů a rozhodne o ní.

[26] Soud se zároveň zabýval i stěžovatelovou druhou námitkou, jíž brojil proti závěru krajského soudu, podle něhož nebyl popis skutku ve skutkové větě výroku prvostupňového rozhodnutí 2 dostatečný. Tato výtku není důvodná.

[27] Pokud jde o polemiku týkající se právní věty výroku uvedeného rozhodnutí, míjí se stěžovatel s rozhodovacími důvody krajského soudu. Soud správním orgánům nevyčítal nedostatečnou právní kvalifikaci skutku ve výroku rozhodnutí (např. neuvedení všech relevantních zákonných ustanovení), nýbrž nedostatečný popis samotného skutku, tj. nenaplnění požadavků kladených na skutkovou větu výroku.

[28] Nejde ani o požadavek přehnaně formální. Ve výroku rozhodnutí je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují, tj. uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS).

[29] Uvedené platí i pro rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla, přičemž z logiky věci plyne, že pro náležité vymezení skutku není v těchto situacích dostatečné popsat jednání či opomenutí provozovatele. Pro to, aby byl skutek dostatečně konkrétně a určitě vymezen a aby tedy nebyl zaměnitelný s jiným, je stěžejní zejména vyličení skutkových okolností vztahujících se k jednání či opomenutí nezjištěného řidiče.

Krajský soud shledal popis skutku vadným, jelikož z něj nebylo možné určit, zda vozidlo zastavilo v místě, kde to bylo zakázáno. Takto vedená úvaha je v souladu s ustálenou judikaturou NSS (srov. např. rozsudky ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42; ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 - 46; a ze dne 14. 6. 2019, č. j. 2 As 158/2018 - 40). Zpravidla sice postačí, pokud bude místo ve výroku specifikováno uvedením města, ulice a čísla popisného či orientačního, jak tomu bylo i ve stěžovatelských odkazovaných věcech, v projednávané věci je však situace odlišná, jelikož adrese „*Nováčkova 51 (naproti) v Brně*“ odpovídá úsek s různými režimy parkování.

[30] V části týkající se správních rozhodnutí ve druhém řízení (tedy v rozsahu výroků IV. a V.) rozsudek krajského soudu obstal, věc proto v tomto rozsahu pouze vrátí stěžovateli k dalšímu řízení. Stěžovatel je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným krajským soudem tak, jak byl shora upřesněn soudem kasačním.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Vzhledem k tomu, že je kasační stížnost v rozsahu výroku I. rozsudku krajského soudu nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., Nejvyšší správní soud ji v této části odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[32] Ve zbytku dospěl Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů v souladu s § 110 odst. 1 větou první před středníkem s. ř. s. k tomu, že podaná kasační stížnost je zčásti důvodná, proto ve výrocích II. a III. zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2018, č. j. 73 A 8/2017 - 34, a věc v tomto rozsahu vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V rozsahu výroků IV. a V. rozsudku krajského soudu v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl.

[33] O věci rozhodl soud bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 věty první s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[34] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne o náhradě nákladů řízení o žalobách i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud zrušil výrok VI. rozsudku krajského soudu, jelikož napadené výroky II. a III., k nimž je tento výrok akcesorický, v řízení o kasační stížnosti neobstály. Krajský soud znovu rozhodne o nákladech řízení o obou žalobách, přestože v rozsahu výroků IV. a V. rozsudek krajského soudu v kasačním přezkumu obstal. V řízení, v němž byly obě věci (žaloby) spojeny ke společnému projednání a o nákladech řízení tedy bylo rozhodnuto jediným výrokem, byl totiž v rozsahu jedné z těchto věcí (žalob) rozsudek krajského soudu zrušen. Podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. krajský soud rozhodne též o nákladech řízení o kasační stížnosti. Shora uvedené platí i přesto, že zčásti o věci rozhodl NSS konečným způsobem (v rozsahu odmítnutí a zamítnutí kasační stížnosti). Jelikož však o zbylé části má znovu rozhodovat krajský soud, až u něj celé řízení definitivně končí, přičemž v širším slova smyslu je řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti řízením jediným a pouze v případě, že toto řízení završuje konečné rozhodnutí kasačního soudu, musí o náhradě nákladů řízení

pokračování

rozhodnout soud kasační (srov. rozsudek ze dne 21. 12. 2016, č. j. 8 As 80/2016 - 36, odstavec 27).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu